

VOŇAVÁ POHÁDKA

Jindřich Balík

Zajíc Řepka nemohl usnout. Převaloval se v pelíšku ze strany na stranu, ale sen k němu nepřicházel. Ať zavíral oči sebevíc, ať si lehl na pravé ucho nebo na levé, ať se skrčil nebo natáhl – spaní se mu vyhýbalo. Zazíval, protáhl se a vykoukl ze křoví.

Tma jako v pytli, louka byla prázdná jako vyjedený talíř a nikde nikdo. Všichni už spali nebo podřimovali, všichni už se toulali na stráni snů – motýli, myšky, brouci i ptáci.

Veverky, šneci i žabky – všichni už měli na očích černé klapky.

Byla teplá noc, tichá a klidná. Jen sem tam vzdychl ze spaní medvěd, jen sem tam zahoukala na pasece sova.

Zajíc Řepka znova a znova marně zavíral oči. Marně zíval. A zrovna v tu chvíli vykoukl z mraků stříbrný měsíc. Poškrábal se na hlavě, pak se zeptal zvědavě:

„Copak, copak, zajíčku? Nemůžeš usnout? Spaní se ti vyhýbá jako včela bodláku? Jako žába čápům? Já ti povím pohádku, aby se ti líp usínalo. Povím ti O veliké řepě...“

„To si poslechnu moc rád,“ usmál se zajíc Řepka. „Tuhle voňavou pohádku mám ze všech pohádek nejradši.“ A hned natáhl pozorně uši.

Noc byla klidná, teplá, jako z černého plyše. Měsíc se posadil na bílý mrak a vyprávěl docela tiše:

„Na malém políčku vyrostla veliká řepa. Veliká, převeliká, a voněla tak krásně, až se široko daleko všem zajícům sbíhaly sliny. To je moje řepa, darmo si děláte laskominy, řekl děda, plivl na dlaň, pak se sehnul, s řepou ale ani nehnul. Táhnul, táhnul, nevytáhnul, marně svojí silou mrhal, div si kšandy nepřetrhal...“

Je to na mě trochu moc, ve zlosti se potom ozval, musím poslat pro pomoc. Rodinu si celou pozval. A když pomoc dorazila, chopili se znovu díla. Dědek popadl řepu, bába dědka, vnučka bábu, pejsek vnučku, kočka pejska... táhnou, táhnou, a v tom – bác! Všichni spadli na hromadu. Jeden si teď drží bradu, druhý nos a třetí leží na zádech. Čtvrtý zase na bříšku... Vyloupil tu řepu jako jádro z oříšku.

A co je z ní vůně široko daleko!

A voní čím dál víc...

Zajíc kouká na měsíc, poslouchá a poslouchá voňavou pohádku, ale najednou zavřel jedno oko, zavřel druhé a ze stráně k němu tiše přiběhl večerní sen.

A o čem byl? O veliké řepě. Převeliké.

O řepě, která voní široko daleko po celém kraji. Takové sny se všem zajícům dají.